

Reinaart Vanhove

De kunstenaar als doe-het-zelver

Nederlander Reinaart Vanhove is geen conventionele kunstenaar. Het liefst presenteert hij zijn werk op een verborgen manier. Hij wil ervoor zorgen dat mensen zijn kunst subtiel ervaren. “Ik wil mijn dingen graag tussen veel dingen zetten. Niet om niet op te vallen, maar om af en toe iets uit te lichten.”

Door Jozefien VAN BEEK

Retoriek en het expliciet tonen van kunstwerken interesseren Reinaart Vanhove niet. “Dat gebeurt al genoeg”, zegt hij. Met de presentatie van zijn werken is Vanhove dan ook sterk bezig. “Hoe beleef je een kunstwerk? Hoe ervaar je een ruimte? En hoe kan je in het ervaren van een ruimte je eigen accenten opleggen zonder dat je uitdrukkelijk werk tentoonstelt? Ik wil dat mensen een plek kunnen ervaren zonder dat het noodzakelijk iets met een kunstwerk of een toevoeging van de kunstenaar te maken heeft. Het gaat om een directe beleving. Het mag niet meteen duidelijk zijn welke aspecten eigen zijn aan de ruimte en welke toegevoegd zijn door de kunstenaar.” Vanhove legt dus een paar eigen accenten, bijvoorbeeld door een kunstwerk half verborgen te tonen.

De kunstwerken zelf kunnen allerlei verschillende vormen aannemen. Vanhove studeerde audiovisuele kunsten, maar naast foto's, films en video's maakte hij ook tekeningen, taalkunstwerken, performances en installaties. “Je hebt alle media ter beschikking. Waarom zou je ze niet gebruiken? Dankzij de opkomst van de doe-het-zelf winkels heeft de kunstenaar de mogelijkheid om alles te doen en allerlei materiaal te gebruiken.” De kunstenaar als doe-het-zelver dus. “Twintig jaar geleden dacht ook niemand er aan om de geboortekaartjes van zijn kind zelf te maken. Iedereen moest naar de drukker van het dorp. Dat is totaal veranderd.”

Dankzij alle moderne mogelijkheden kon Vanhove zelf een boekje maken. Daarin vermengt hij documentaire beelden die hij maakte vanaf 2000 met een paar foto's van de omgeving van Antwerpen Noord. Het boekje heet ‘Antwerpen bij vijf graden boven nul’. Er zit niet echt een rode draad in het werk, maar het feit dat de foto's bij elkaar geplaatst zijn bindt hen. “Alle beelden staan op zichzelf. Ze vertellen hun eigen verhaal.” Maar doordat de foto's naast elkaar te zien zijn ontstaan er nieuwe verbanden, alsof ze op elkaar reageren of samen horen.

Het boekje toont onder meer beelden van ouder werk. Zo is er een foto van een aantal blauwe balpennen. “Deze balpennen heb ik ooit gemaakt. Ik heb ze onzichtbaar getoond. Onzichtbaar zichtbaar. (lacht) Ik heb stickertjes gedrukt om op de balpennen te plakken. Op elke sticker stond een woord: weelde, daadkracht, onbeschoft, verleiding, opvatting, verboden, ondeugd, perversie, ambitie, tevreden, idealisme.” Het idee achter dit werk is dat iemand toevallig zo'n balpen mee naar huis neemt. “Thuis begint hij ermee te schrijven en ziet hij er plots ‘perversie’ of ‘opvatting’ op staan. Dat woord begint te werken. Het genereert beelden. Twee maanden later vindt hij de balpen misschien opnieuw. En dan genereert het woord weer een beeld. Dat vind ik een toffe manier van functioneren voor kunstwerken.”

Even subtiel is de audiocd die Vanhove bij het boekje gestopt heeft. “De cd duurt vijf minuten, maar je moet hem in een loop opzetten, dan hoor je om de vijf minuten iemand kuchen. Dat is alles. Dat vind ik ook het mooie: af en toe hoor je het en af en toe niet. Soms kan het geluid samenvallen met de telefoon die rinkelt en dan hoor je het niet.” Die subtiliteit is van groot

belang. “Dingen zijn er. En of je mijn werk nu vandaag ziet of pas over vijf jaar, dat maakt niet uit. Ik heb liever dat mensen mijn werk tegenkomen en dat het klopt dan dat ik het opdring met een tentoonstelling.”

Op de tentoonstelling Manifest Destiny toonde Vanhoe op een verborgen manier een video over de dag dat Estland toetrad tot de Europese Unie. Daarop zijn een aantal beelden te zien van Talinn. “Ik was toen in Helsinki voor een kunstproject, dus ik wilde wel eens gaan kijken hoe het zat in Talinn. Daar was echter geen enkele festiviteit. Dat kost te veel geld. Bovendien vierden ze daar op 31 april een soort van lentefeest. Dat was waarschijnlijk belangrijker.”

Deel uitmaken van een groep, bijvoorbeeld de Europese Unie, lijkt een belangrijk thema voor Vanhoe. Om het groepsgevoel van Vlamingen in Nederland te onderzoeken hield hij in Amsterdam op 11 juli - naar aanleiding van de Vlaamse Feestdag - een speech over de geschiedenis van Vlaanderen. Die performance bedacht hij toen een Turkse ploeg de UEFA Cup gewonnen had en toen er in heel Europa uitbundig blije Turken in auto's rondreden en toeterden. “In Brussel, Antwerpen, Rotterdam, Amsterdam, Berlijn, overal was er feestgedruis. Zulke fenomenen boeien me. Als experiment heb ik dus een 11 juli bijeenkomst georganiseerd in Amsterdam. Het was er een perfecte dag voor. Het regende niet, maar het was wel regenachtig. Grijs Belgisch weer dus. (lacht)”

Emre Hüner

Chroniqueur van het postindustriële tijdperk

De Turkse kunstenaar Emre Hüner is gefascineerd door mijnbouw en industrie en meerbepaald de technologische vooruitgang die ook verval met zich meebrengt. De relatie tussen de mens en de natuur komt daardoor in het gedrang. Hüner heeft een archief vol oude prenten – gaande van kunst van beroemde schilders tot found footage – die hij op een anachronistische en apocalyptische manier vermengt met moderne plaatjes. “Geschiedenis en maatschappelijke vooruitgang interesseren me. Ook in Antwerpen.”

Door Jozefien VAN BEEK

Na een wandeling in Antwerpen Noord weet Hüner wat hem in de stad boeit. “Sociale structuren”, zegt hij. “Scholen die gebouwd worden, arbeiders die hier zijn komen wonen in het begin van de twintigste eeuw. Die sociale geschiedenis vind ik interessant. De arbeidershuizen zijn hier dicht bij de fabrieken gebouwd. Dat heb ik ook gezien in Italië (Hüner studeerde in Milaan aan de Brera Academy of Fine Arts, JVB) en in andere Europese landen.”

Nog interessanter vindt Hüner de Antwerpse diamantwijk. “Het zijn niet noodzakelijk de diamanten zelf die me boeien, maar de mijnen en hoe die de bron van industrie en rijkdom werden. Voor een nieuw kunstwerk wil ik dus graag research doen naar de verkoop van diamanten doorheen de geschiedenis. Misschien kan ik wel linken vinden tussen de diamantverkopers en de sociale structuren van de arbeiders in Antwerpen-Noord.” Via het onderwerp van diamanten hoopt Hüner iets te kunnen zeggen over een hele periode uit de geschiedenis van Antwerpen. “Maar mijn werk gaat vooral over beelden. Een groot deel van mijn research is dan ook gebaseerd op het visuele. Misschien vind ik wel plaatjes van mensen die diamanten meebrengen uit Congo. Als ik die kan linken aan de architectuur van het Centraal Station kan ik er misschien een schilderij van maken. Ik zal me proberen te voeden met input van deze stad en haar geschiedenis bij het maken van nieuw werk.”

Mijnen, industrie en verkoop zijn thema's die telkens terugkomen in Hüners oeuvre. “Ik hou ervan verbanden te zoeken tussen de hedendaagse samenleving en de geschiedenis.” Hüner bestudeert de historische lineariteit en de vooruitgang van de maatschappij. “Ik probeer te zoeken naar zwakke punten in de vooruitgang. Met prenten uit mijn verzameling creëer ik nieuwe landschappen die geïnspireerd zijn op de dystopische literatuur van David Mitchell en Thomas Pynchon. Ik verplaats bepaalde elementen naar een andere tijd.”

De dystopische collages kunnen op verschillende manieren tot stand komen. Soms tekent Hüner volledig digitaal, maar voor het kunstenaarsboek dat hij op Manifest Destiny toonde gebruikte hij verschillende media. “Eerst tekende ik op papier. Dat resultaat scande ik in en daarmee maakte ik digitaal een nieuwe compositie. Die digitale beelden zijn in dit kunstenaarsboek te zien. Ik beschouw het boek echt als een project op zichzelf. Natuurlijk heb ik de originele tekeningen ook nog. Die kunnen getoond worden als een reeks tekeningen, maar nooit samen met het boek.”

Hüner maakt ook films. Zo maakte hij een animatiefilm met tekeningen op papier en tweedimensionale animatietechnieken. Op Manifest Destiny toonde hij bovendien een niet-narratieve video die zich afspeelt in een grootstad. Een personage wordt gevolgd op

verschillende locaties. “De video duurt 14 minuten en werd in Istanbul opgenomen. De film bestaat uit sequenties waarop je architecturale elementen ziet, maar ook dieren en natuur. Details van een stad dus.” Istanbul doet in deze video dienst als universele stad. “Het kan om eender welke stad gaan, al zullen Turken Istanbul wel herkennen.” De camera volgt een personage dat rondstapt in een verlaten gebied dat doet denken aan de landschappen die Hünér op zijn tekeningen creëert. “Het personage probeert te overleven in een posindustriële stad. Eigenlijk gebeurt er verder niets. Er zijn geen dialogen, je ziet enkel beelden van verschillende plaatsen.” De film brengt met prachtige beelden vooral een bepaalde sfeer over. Ook hier gaat het, net als in al Hünér's werk, weer om technologie versus natuur en de rol die de mens daarin speelt.

Xurban_collective

Sociaal engagement en passie

Het internationale collectief xurban_collective waar Hakan Topal deel van uitmaakt, is sociaal bewogen. Ze maken politiek werk met een boodschap. Met hun manifest maken ze in tien punten duidelijk waar ze voor staan. Hun missie: politiek, theorie en ideologie onderzoeken via kunst.

Door Jozefien VAN BEEK

“De laatste tien jaar hebben we research gedaan naar allerlei soorten catastrofes”, zegt Hakan Topal. “Dat is in ons werk dus een belangrijk onderwerp. Ons eerste project ging over een aardbeving. Een ander ging dan weer over 9/11.”

Wat het onderwerp ook is, altijd is het werk van xurban_collective sociaal geëngageerd. Zo ook ‘VOID: A View from Acropolis’, een project over gerechtigheid. Turkije is namelijk een land waarin gerechtigheid niet noodzakelijk altijd geschiedt. “De regering kiest niet de kant van het volk, maar die van het neoliberale kapitalisme. Dat tonen we aan in VOID: A View from Acropolis.” Het werk, dat bestaat uit foto’s, video’s en tekst, gaat over de archeologische site van Pergamon, het huidige Bergama in Turkije. Het gigantische altaar van Pergamon werd uit Turkije overgebracht naar Berlijn, waar het tentoongesteld wordt in een museum. Niet ver van de archeologische site ligt een goudmijn waar cyanide gebruikt wordt, een giftige stof die de omgeving ernstige schade berokkent. Daaruit ontstond het idee van het werk. “In beide gevallen zijn er opgravingen met als doel waardevolle dingen uit de aarde tevoorschijn halen. Goud enerzijds en archeologische objecten anderzijds. In beide gevallen worden de producten geëxporteerd en heeft de lokale bevolking er geen enkel voordeel van. Wat wel overblijft, zijn ruïnes. In het geval van de archeologische site is dat te rechtvaardigen. Om aan archeologie te kunnen doen moet je eerst iets vernietigen. Bepaalde wetenschappelijke methodes zijn te verantwoorden. De mijn schaadt echter de bevolking en geeft daar niets voor in de plaats. Milieuactivisten en de lokale bevolking hebben de mijn dan ook aangeklaagd. Het gerecht gaf hen gelijk en besliste dat de mijn gesloten moest worden. De overheid, die duidelijk de kant kiest van de neoliberalen, is er echter in geslaagd om de wet te omzeilen, waardoor de mijn nog steeds open is.” Genoeg aanleiding voor xurban_collective om het idee van gerechtigheid te bevragen. “Het gaat ook om ethiek. We bevragen in dit werk gerechtigheid én het rechtssysteem in Turkije.”

VOID bestaat uit foto’s en video’s. Op een van de video’s is de mijn in werking te zien. Op twee andere doen de kunstenaars een performance op de archeologische site. Ze verplaatsen en vernietigen er archeologische objecten. “Dat hebben we gedaan om de vraag van politieke verantwoordelijkheid op te werpen.” Die vraag gaat echter verder dan dit specifieke geval. “Als je als kunstenaar een foto afdruckt, vergroot je ook je ecologische voetafdruk. Je gebruikt giftige chemische processen. Dat moet je kunnen verantwoorden. Om iets te maken vernietig je altijd iets anders. Het gaat dus om een ethische verantwoording van eender welke productie.”

Het nieuwe werk dat Hakan Topal in 2010 met zijn collectief wil maken is van een andere orde. “Het idee is nog zeer prematuur. Ik weet dus nog of het echt iets zal worden”, zegt hij. In Antwerpse restaurants zag Topal posters hangen voor sportclubs en sportevenementen, vaak voor amateurs. “In alle steden op aarde vind je mensen die gepassioneerd zijn door het

trainen van hun lichaam. Rond die activiteit vormen ze dan een gemeenschap. Dat is bijvoorbeeld zo bij taekwondo, kickboksen, aikido, voetbal en basketbal. Al die sporten kunnen op amateurniveau worden uitgeoefend.” De rode draad die Topal daarin ziet, is de passie die al die mensen samenbrengt tijdens trainingen. “Een amateur wordt niet betaald, maar investeert toch veel tijd en energie in zijn hobby. Dat interesseert me.” Als kunstenaar ziet Topal zichzelf en de rest van zijn collectief als een soort gevorderde amateurs. “We steken veel tijd moeite in research en in de productie van kunstwerken, maar we worden er niet noodzakelijk voor betaald.” In zekere zin is kunst voor hen een passie, net als sport voor de amateurbeoefenaars een passie is. Toch ziet Topal ook een belangrijk verschil tussen kunst en sport. “Kunst wordt meestal beschouwd als een bourgeois-activiteit. Taekwondo zou dan eerder bij een lagere klasse horen. Er zijn dus hiërarchieën in hobby’s. Ballet is bijvoorbeeld ook een vorm van training die door amateurs uitgeoefend wordt, maar het staat hoger op de sociale ladder. Op ballet kom je niet vaak kinderen van immigranten of arbeiders tegen. Die kinderen gaan eerder voetballen, een veel voorkomende vorm van training.” Topal wil verschillende trainingen en sporten aan elkaar linken. “Maar ik wil geen etnische of politieke vragen stellen met het werk. Ik wil het hebben over iets diepers. De passie. Bovendien wil ik zien hoe die sportscholen georganiseerd zijn en hoe de mensen trainen. Dat wil ik ook bekijken in andere steden, bijvoorbeeld in Berlijn, Istanbul en New York. Zo kan het project zich uitstrekken in de tijd. We kunnen er aan verderwerken in elke nieuwe stad waar we komen. Dat kan interessant worden.”

Cevdet Erek

Een conceptuele poëet

De uit Istanbul afkomstige Cevdet Erek kan omschreven worden als een conceptuele kunstenaar. Toch is zijn werk niet koel en afstandelijk, maar poëtisch. Het spreekt tot de verbeelding.

Door Jozefien VAN BEEK

Van opleiding is Cevdet Erek architect, sound engineer en –designer. Hij werkt nauw samen met architecten en regisseurs. Bovendien zingt en drumt hij in de avant-garderockband Nekropsi uit Istanbul. In hun muziek klinken verschillende invloeden door: rock, metal, fusion-jazz, maar evengoed traditionele Turkse muziek. Ook in zijn beeldend werk speelt geluid of muziek vaak een rol.

Dat is bijvoorbeeld het geval in ‘Shore Scene Soundtrack’ (SSS of Sahil Sahnesi Sesi), een werk dat hij toonde op Manifest Destiny. SSS bestaat uit een performance, een video en een boek, allemaal gebaseerd op het geluid van de zee. In het grappige boekje legt Erek uitvoerig uit hoe je het geluid van de zee kan imiteren met behulp van je handen en een stuk tapijt. Het boek bestaat uit drie delen: ‘voorbereiding’, ‘implementatie’ en ‘illustraties’. Op de video is te zien hoe Erek in een performance de soundtrack van de zee naspeelt. ““Ik hou van de zee, zoals de meeste mensen. Maar daaruit is het idee niet ontstaan”, zegt Erek. “Het is eerder toevallig gelopen. Ik was een vriend aan het masseren en het geluid van mijn handen op zijn rug klonk plots als de zee. Dat fascineerde me. Later merkte ik dat ik het geluid ook op andere oppervlakten kon maken, bijvoorbeeld op een tapijt. Ik werd gevraagd om te performen en zo is SSS ontstaan.” In de performance maakt Erek allerlei draaibewegingen op tapijt. Met zijn vingertoppen of met zijn vlakke hand. Elke beweging heeft zijn specifieke geluid.

Het boek kwam er dan weer op vraag van de Turkse organisatie BAS. “Het idee van een handleiding kwam bij me op zodat andere mensen het geluid ook kunnen maken.” Dat andere mensen de zee proberen te imiteren aan de hand van zijn boek is voor Erek een essentieel onderdeel van het werk. “Maar ik heb de handleiding ook gemaakt om erover te kunnen praten. Dankzij het boek kan ik de achtergrond van mijn idee vertellen. Bovendien wilde ik gewoon graag een boekje maken, want boeken zijn goed. Ik kreeg de kans om te werken met graphics en tekeningen.”

Een ander thema waarrond Erek werkt is de tijd. In 2007 startte hij daarover een project. Om lineaire tijd weer te geven, tekende Erek een lijn op papier. Aan het ene uiteinde schreef hij het geboortjaar van zijn vader op, aan het andere 2007. Daarna vroeg hij zijn vader om de tijdslijn aan te vullen met belangrijke gebeurtenissen uit diens leven. Dat proces herhaalde hij een aantal keer met verschillende mensen. Deze persoonlijke tijdslijnen brachten hem op een ander idee. “Ik probeerde zo te werken aan de organisatie van tijd dat ze model zou worden voor iets anders.” Zo kwam Erek uit bij meetlatten. Op Manifest Destiny toonde hij onder meer ‘Ruler I’, een lat van 36 centimeter waarop in het Arabisch een tijdslijn van 1947 tot 2007 staat aangeduid. Eén centimeter staat voor één jaar. “Een andere lat die ik ontworpen heb, loopt van 1923 tot nu. In 1923 werd de Turkse republiek gesticht. Tussen 1923 en nu zitten de drie staatsgrepen die gevolgen hadden voor alle aspecten van de samenleving, zoals het sociaal leven en het onderwijs. Je kan de lat bekijken als een meetinstrument, maar ook als een beeld. Als je de lat aan iemand geeft, heeft hij in een oogopslag een overzicht van de

geschiedenis van de Turkse republiek. Zelfs als de meetlat niet gebruikt wordt als een instrument, is hij nog steeds beschrijvend. Daar hou ik van.” Een andere lat is een beetje van een andere orde. Het is er een zonder schaal. “Hij loopt van ‘0’ tot ‘nu’. In tegenstelling tot de andere latten, allebei meetinstrumenten met schaal, wordt het iets meer abstract.” Erek blijft steeds nieuwe meetlatten bedenken en hoopt uiteindelijk een volledige set te maken. “Vanmorgen werd ik wakker met het idee om een lat te maken die nu start. Van ‘nu’ tot iets. Misschien ‘toekomst’. Het kan echt alles zijn.”

De interviews die Erek afnam vormen samen met de meetlatten een verzameling over het thema tijd. “Ik heb geen afgebakende definitie van wat de interviews zijn en wat de meetlatten zijn. Die twee samen zijn gewoon een collectie van artefacten die gegroeid zijn uit nieuwsgierigheid. Wanneer ik dan gevraagd word om tentoon te stellen kies ik spullen uit mijn verzameling, afhankelijk van de context van de expo.”

Zoals blijkt uit SSS en het tijdproject put Erek zijn ideeën vaak uit het dagelijks leven. Ook zijn verblijf in Antwerpen vond Erek bijzonder interessant. “Het is een nieuwe plek, een nieuwe omgeving. Op zulke momenten zijn al je zintuigen open.” Erek is al twee keer eerder in Antwerpen geweest. Net als de twee eerste keren was hij ook nu vooral geboeid door gebouwen. “De eerste keer dat ik hier kwam, woonde ik in Amsterdam. Toen was ik totaal verrast door het feit dat gebouwen hier zo los staan van elkaar. In Amsterdam is alles gepland. Hier zag ik in elke straat totaal andere gebouwen, van verschillende grootte, in verschillende stijlen. Er is geen enkele lijn in te trekken. Dat viel me toen op en nu weer. Maar ik kan nu nog niet zeggen of dat als inspiratiebron zal dienen voor mijn nieuw werk.”

Mladen Stilinovic

Taal, ideologie op humoristische wijze

Mladen Stilinovic begon tijdens de jaren zeventig in het communistische Joegoslavië van Tito zijn artistieke loopbaan als experimenteel filmmaker. Later ging hij ook foto's, collages, installaties, performances en boeken maken. Stilinovic organiseert al jaren tentoonstellingen in zijn eigen appartement in Zagreb. In alles wat hij doet, staan taal en ideologie centraal.

Door Jozefien VAN BEEK

Mladen Stilinovic produceert nog steeds nieuw werk, maar heeft ook al een rijke carrière achter zich liggen. Van 1975 tot 1979 was hij lid van de Grupa Sestorice Autora (Group of Six Artists), een informele formatie van zes kunstenaars in Zagreb. Zij verlieten de veilige omgeving van hun eigen atelier om op straat happenings en performances op te voeren. Van de zes kunstenaars voelde Stilinovic zich het meest verwant met Vlado Martek omdat die, net als hijzelf, een band heeft met literatuur. "Samen hebben we veel plezier beleefd", zegt Stilinovic.

Om de zes maanden opent er in Stilinovics appartement een nieuwe expositie. Het werk ziet er telkens verschillend uit, maar toch zijn er een aantal thema's die steeds terugkeren: taal, politiek en kunst. "Als we willen communiceren moeten we begrijpelijk spreken", zegt hij. "Niet in onze individuele idiolecten, want dan snap niemand ons. Wat me interesseert is de relatie tussen persoonlijkheid en taal." Stilinovic speelt met linguïstische en visuele tekens en probeert mechanismen van macht te deconstrueren. Zo probeerde hij in de installatie 'The Red (and Pink) Room' de kleur rood van haar symboolwaarde te ontdoen. Hij kon de kleur echter niet volledig vrijmaken van haar communistische bijklank. Hoewel zijn werk vaak een politieke boodschap heeft, is er meestal een sterk relativiserende en humoristische ondertoon aanwezig.

Van de tentoonstellingen die Stilinovic thuis organiseert, maakt hij vaak ook boeken. Een daarvan gaat over geld. Daarin heeft hij werk verzameld dat hij doorheen de jaren over dat thema maakte. Zo maakte hij een installatie waarin de blik van de bezoekers naar boven werd geleid, waar eurobriefjes hingen, terwijl ze met hun voeten op de grond muntjes voor zich uit stampten. Al zijn werk over geld wordt gekleurd door het feit dat Stilinovic opgroeide in socialistisch Joegoslavië en getuige was van de oprichting van een onafhankelijk Kroatië waarin kapitalisme hoogtij vierde.

Naast die catalogi maakt Stilinovic ook unieke kunstenaarsboeken. Die maakt hij op een heel eenvoudige manier. Een stapel A4 papieren maakt hij met nietjes aan elkaar vast. Vaak zijn die kunstenaarsboeken compact en gebaseerd op herhaling. "Herhaling is een belangrijk thema voor mij", zegt Stilinovic. "Het komt uit het dagelijks leven." In het boek 'I Have No Time' herhaalt Stilinovic ontelbare keren de zin 'I have no time'. "Je wordt wakker, ontbijt, gaat naar je werk. Kunstenaars doorbreken zogenaamd de cirkel. Mijn spelletje met herhaling loopt parallel met het leven", aldus Stilinovic.

Vaak werkt Stilinovic met gevonden materiaal, foto's en kranten. Uit kranten knipt hij koppen. Die groepeerd hij in verschillende thema's: werk, stakingen, autoriteit, voedsel. "Ik schik ze op verschillende manieren: als poëzie, als documentaire of als taalspelletjes. Ik gebruik ook foto's uit de krant. Bovendien hou ik ook van reclame. Niet van grootschalige

advertenties, maar van privé reclame.” Die zag hij ook in de buurt van Antwerpen Noord. “Dat soort reclame kan je alleen hier vinden, in de Turkse en Marokkaanse buurt. In het centrum van Antwerpen vind je alleen eenheidworst. Daar ziet elke winkelatalage er hetzelfde uit. Hier niet.”

Tijdens een wandeling in Antwerpen vond Stilinovic het geschikte onderwerp voor zijn nieuwe werk. “Ik zag vijf politieagenten samen over de straten wandelen. Niet één of twee, maar vijf! Je zou denken dat er iets speciaals gebeurd was, maar dat was niet het geval. Ze hingen zomaar wat rond. Daar wil ik een video van maken. Ik wil hun bewegingen vastleggen zoals een ballet.”

Ook in dit nieuwe werk zitten de thema's taal en politiek vervat. “Dat zijn belangrijke onderwerpen omdat ze uit het dagelijks leven komen. Taal en politiek kom je elke dag tegen.” Taal zou Stilinovic in deze video interpreteren als lichaamstaal. “Je kan de politieagenten onderling zien handelen. En ze interageren met andere mensen. Het gaat om de lichaamstaal tussen verschillende mensen.” Uiteraard stopt Stilinovic in dit idee ook een politieke wending. “Deze Turkse buurt is nog uniek, anders dan de rest van de stad. Als de politie hier orde komt scheppen is dat dus een ramp. Dan verliest de buurt haar eigenheid. Zo wordt het saai.”